

Dictée.

Met 't boek in de hand zit ze voor de klas. Zooeven heeft ze den zin opgegeven, met langzame, klare stem, met makkelijk te onthouden buiging, en de zestien meisjesgestalten hebben zich neergebogen; de zestien pennen doen hun werk. Nu is ze onbespied. Haar oogen dwalen naar boven, naar buiten, waar 't stuk hemel zich bevindt, dat haar is toegemeten. 't Is lichtblauw, schitterend blauw, een lentesluiser plooit er over; ze ziet er maar een stukje van, maar ze weet, hoe die zich verder uitgolft, over wouden en velden en duinen, tot over de zee.

Een zachte glimlach komt op haar gelaat, en in haar oogen straalt een vroolijke glans, die haar jong maakt, zóó jong, dat 't is of ze tot die zestien vóór haar behoort.

Nu voelt ze, dat reeds één paar

oogen zich van het werk heeft opgeheven en zich naar haar richt om meerderen arbeid en ze kijkt met ernstig gelaat weer in 't boek en zegt den volgenden zin, langzaam en klaar.

Maar 't is Mei. Buiten, op haar wandeling naar School, is de lente tot haar gekomen, zoo bedwelmend heerlijk, en al haar gedachten zijn er van doortrokken, zonneverlangen is in haar ziel en de lentededachten woelen en dartelen achter het effen voorhoofd, spelen in de ernstige oogen.

Ze heeft zelfbeheersching genoeg om telkens weer haar' zin kalm en duidelijk, volmaakt onbewogen, te zeggen, maar ook telkenmale, als de zestien gestalten zich neergebogen hebben, nemen haar oogen de vlucht naar den lentedhemel, en spelen de gedachten haar spel.

Wat kan men mijmeren in de Lente, ook op een stoel, in een schoollokaal

zonder één zonnestraaltje, met een dictéeboek in de hand?

Wat heeft in de Lente alles en alles iets te vertellen, tot de zinnen van een dictéeboek toe!

„Men heeft een gedenkteken opgericht voor Andreas Hofer — komma — den heldhaftigen strijder voor de vrijheid van Tyrol — punt.”

Nu spelen de gedachten weer haar spel. Innig klinkt Andreas Hofer's lied; ze wiegt zich mee op de sleepende melodie, zich bewonderend, hoe mooi ze nu 't wijsje vindt, dat ze gewend is, tot de banale Liederschatzen te rekenen.

Adé, mein land Tyrol! Mein liebes land Tyrol! — Neuriede ze 't daar niet?

Neen, haar lippen zijn stijf gesloten, haar gelaat is steeds kalm, haar ernstige oogen vangen weer de oogen op, die langzamerhand tot haar opgeheven worden en ze dicteert weer!

648

„Volgens het signalement had de vermiste een bleeke gelaatskleur, een kromme neus, een spitse kin —”

Een vermiste! Er was sprake van een' vermiste! Hoe romantisch! Als ze vanmiddag eens heel, heel ver de duinen in ging dwalen en den weg niet weer kon vinden en stierf van honger en uitputting of zoo iets, „dan zou men ook haar signalement opgeven en hoe zou dat dan luiden? „De vermiste had blond haar, blauwe oogen, roode lippen, witte tanden, een hoog voorhoofd en een litteeken op de kin.” Dat klonk lang zoo kwaad niet als die stompe neus, spitse kin, enz.

„Op het lijk werd niets gevonden.”

Ja, wat zou men wel op haar lijk vinden? Eenig geld, een roodleeren portefeuille, bevattende de eerste duinviooltjes en aantekeningen met cijfers over de Onoverwinnelijke vloot. Een grappig

contrast! De commissaris zou moeten lachen, als hij 't zag.

„ — en een zakdoek, gemerkt E. F. Klaar? Nieuwe zin dan. De arme zieke leed veel pijn.” Arme Charlie! Kon ik je maar dragen naar den hoogsten duintop! Zou daar de glans niet in je oogen, de kleur niet op je wangen terugkomen? Zou daar niet even die akelige pijn willen wijken, die je zoo moe maakt — zeg, zou je nooit weer met ons mee uittrekken, om den violenoogst binnen te halen? Arme jongen! De lentesluiser zal je vanuit je bed zien — ik wou, dat ik je helpen kon!

„Op het droge mos gaven we ons aan onze mijmeringen over, punt.”

Eene gestalte buigt zich nog niet over het werk. Haar oogen blijven ook hangen aan den lentedhemel en als ze 't hoofd eindelijk buigt, ontmoeten haar oogen die van de onderwijzeres, en op eens begrijpen ze elkaar, en ze lachen beiden met

denzelfden vroolijken lach, met dezelfde schittering van oogen; ze lachen, omdat ze denken aan mijmeringen op het mos, omdat ze er beiden aan denken, juffrouw en leerling.

Blonde Jeanne schrijft sneller door, om de schade in te halen, en de juffrouw wacht iets langer, eer ze haar' laatsten zin opgeeft:

„Een lage ebbe noemt men een dood getij, een' hoogen vloed een springtij.”

Vanmiddag ga ik naar Scheveningen, en als dan de eb laag is, zal ik langs den uitersten zoom van 't strand voortwandelen, naar Wasenaar, naar Katwijk, desnoods naar 't einde der wereld.

„Een hoogen vloed noemt men een springtij — punt. Ziezoo, je naam er onder; Jeanne, haal de blaadjes eens op.”

NANNIE VAN WEHL.

649